

måned 2005, som flere har været inde på, har været under arbejde en del år, men det blev jo nedsat for at løse nogle helt grundlæggende problemer, der er omkring deling af pensioner i forbindelse med separation og skilsmisse.

Det betyder jo, sådan som reglerne er i øjeblikket, at man kan komme ud for, at den ene ægtefælle kan komme ud af ægteskabet med hele sin egen pension plus halvdelen af ægtefællens pension, og den anden ægtefælle så blot har halvdelen af sin pensionsopsparing tilbage, afhængigt af hvilke pensionsordninger de pågældende ægtefæller nu måtte have. Den tilfældige omstændighed, at to ægtefæller har forskellige slags pensionsordninger, burde jo ikke føre til så urimelige resultater i forbindelse med delingen, og det har jo været det grundlæggende problem, som udvalget har skullet forholde sig til.

Så kan man sige, at der i stigende grad har været behov over årene for at få en afklaring på det her område og en præcisering, simpelt hen fordi pensionsformuerne er vokset så meget, som de er, og fylder så meget økonomisk for folk, som de gør. Der har jo været en markant vækst i de seneste årtier i pensionsformuerne i Danmark.

Det er også sådan, at forholdet mellem ægtefæller med hensyn til indtægtsforhold og formueforhold har ændret sig ganske betydeligt gennem årene, som ikke mindst fru Elisabeth Arnold eksemplificerede med sin historie.

Der er så også yderligere sket det, at antallet af separationer og skilsmisser er steget ganske betydeligt gennem årene.

På den baggrund er det naturligvis uheldigt, at retsstillingen på det her område giver anledning til så meget tvivl og også anledning til så urimelige delinger, som det kan være tilfældet.

Det lovforslag, som hedder L 146, der drejer sig om behandling af ægtefællers egne pensionsrettigheder i forbindelse med skifte under separation og skilsmisse, har selvfølgelig det klare sigte at få afklaret retstilstanden og tage principiel stilling til, hvordan pensioner skal behandles i forbindelse med skifte.

Regeringen har valgt at lægge sig tæt op ad de forslag, som flertallet i Ægtefællepensionsudvalget er nået frem til. Udgangspunktet er jo efter lovforslaget, at ægtefællerne på et ægtefælleskifte kan beholde hver deres egne pensionsrettigheder, og dermed er der jo tale om et helt enkelt og forudsigeligt udgangspunkt, uanset hvilken pensionstype man har.

Er der tale om en situation, hvor en af ægtefællerne er afgået ved døden, så er forslaget en fortsættelse af den ægtefællevenlige tendens, som i øvrigt præger det familieretlige område. Over for den afdøde ægtefælles arvinger vejer hensynet til den efterlevende ægtefælle tungt, den efterlevende skal stilles bedst muligt med henblik på at kunne beholde hus og hjem og om muligt også fastholde sin levestandard.

Hvis der er tale om separations- og skilsmis-sesituationer, så stiller tingene sig jo noget anderledes, og der bliver en noget mere kompliceret afvejning af forholdene i den situation.

På den ene side er der jo hensynet til, at ægtefællerne under ægteskabet kan indrette sig, som de finder bedst for dem som familie, og på den anden side hensynet til, at den enkelte pensions-tager kan regne med sin pension som en alderdomsforsørgelse, når lønindtægten engang falder bort. Jeg mener ikke, man kan sige, at det ene hensyn er mere tungtvejende end det andet, men det står samtidig klart, at en retstilstand som i dag, hvor behandlingen af pensionsrettigheder afhænger af, hvilken pensionstype man har, ikke er rimelig, og derfor må den ændres. Ægtefællepensionsudvalgets flertals indstilling skal altså ses som et forsøg på at foretage en afbalancering af de to hensyn, og det er også det, som er hensigten med regeringens lovforslag.

Kl. 14.25

Med forslaget om, at ægtefællerne hver kan udtage deres egen rimelige pensionsordning, uanset pensionstypen, uden at skulle dele den med den anden ægtefælle, skaber vi forudsigelighed og klarhed. Ægtefællerne kan altså regne med at beholde grundlaget for deres forsørgelse i alderdommen, og på den måde understøtter forslaget, at alle personer, som har mulighed for det, selv søger at etablere deres egen rimelige pensionsopsparing.

Men det forslag kan ikke stå alene, for det ville betyde, at pensionsmæssigt svagt stillede ægtefæller ville blive ladt i stikken, uanset hvad den pensionsmæssige skævhed mellem ægtefællernes ordninger skyldes. Derfor har det lige så stor betydning, at der i forslaget er indlagt nogle begrænsninger i ægtefællernes muligheder for at beholde deres egne pensionsordninger.

For det første kan ægtefæller kun udtage rimelige ordninger. Det, der har karakter af ekstra pensionsopsparing, skal deles imellem dem.

For det andet har en ægtefælle mulighed for at få kompensation, hvis vedkommende har lidt